

IGAZSÁG

MEGJELNIK MINDEN HÉTEN

SPARTACUS

Kopognak és
vakaródnak
az Árpád-Orthon növendékei
„Celestine” & „Tamássy”

A nővér megcáfol egy újságíró. — Jászi
Oszkár sajátkezű levele. — „Csak voltam
jósnő”. — Megjövendölte a testvér a jövőmet

Acsarkodnak a polgári pártok
Wolf dr. főorvos szanatóriuma
stb., stb.

Ára 60 fillér

FELELŐS SZERKESZTŐ

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

LENCS GÉZA

TELEFON

SZALAY-HIRLAPIRODA

4-37. SZ.

Előfizetési ár: egész évre 28.80 korona, félévre 14.40 korona

A Royal-kávéházban

az összes világrészeket összejárt hírneves

Rácz Guszti és fia,

kedvence cigányprimás zenekara muzsikál.

Gaál József bérlo, elsőrendű kiszolgálásról gondoskodik. Vendégei kellemes szórakoztatására vasárnap délutánonként ozsonna hangversenyt rendez.

FRIEDRICH JÓZSEF

uri és egyenruha szabó

SZEGED,

Dugonits tér II. szám.

Legszolidabb bevásárlási forrás uri, egyenruha, valamint felszerelési cikkekben.

Ladányi

műv. órák

Szeged,

Kelemen-utca 2. szám

Ajánlja elsőrangú órákat és ékszer reklárait. ::

Tört aranyat és zálogcédlőket vesz!!

Hazatérő katonáknak és hozzátartozóiknak a raktáron lévő asztalos és kárpitos

Telefon II-73

butorokból

Telefon II-73

20% engedmény.

Mindennemű butor és épület munkák üzletberendezések legszolidabb áron vállaltatnak. mindennemű asztalos és kárpitos javítások olcsón készülnek

Kenderesinél

Feketesas-u. 16. (Keleti palota.) Telefon 8-36.
Munkatermek Oroslán-utca 21. sz. (Bárd-ház.)

I G A Z S Á G

MEGJELENIK MINDEN HÉTEN

SPARTACUS

Az imperialista Róma meghódította a régi világot. Az idegen népeket — minden ismert népet — rabigába hajtotta és fölhasználta a saját céljaira. Rabszolgák özönlöttek el a birodalmat s a fővárost. De jött egy nemes római, aki nem bírta tovább tűrni saját faja, saját testvérei embertelenségét, föllázította a rabszolgákat, ő, a rendkívüli Spártakusz, a rabszolgák élére állott, haragra kelt a teljes fölszabadulásért, de elbukott, elbuktak...

A spártakuszok ma is elbuktak, Berlinben. Saját rabszolgáikkal — az elvakított proletárokkal! — ölettek meg őket, előbb *Liebknecht* Károlyt, majd a *Vörös*: Luxemburg Rózát.

Nem akadt egész Németországban évtized óta lángelkűbb és becsületesebb szocialista *Liebknecht*-nél. Már az atyja: Vilmos is vezető szocialdemokrata volt az Internationale küzdelmeiben, — még inkább az lett a fia, Károly. Sovány, ideges feje ha feltűnt, különös hangja, vércse orra és szája, a burzsoák menekültek. Már 1911-ben szembeszállt a cezáro-mániába esett Rex Imperátorral, II. Vilmossal.

— A császár gazember! — kiáltotta *Liebknecht*. — A világ még soha nem látott becsületes császárt...

Több ízben láncba verték. A német császár egy ízben nyilvánosan

követelte *Liebknecht* kivégzését. Alig lehetett lecsillapítani. A világháború első felében *Liebknecht* szembeszállt a német szocialdemokrata párttal.

— Te kutya, — förmedt egyszer *Scheidemannra* — miért tűröd, hogy az elvtársak szakadatlanul dolgozzanak a muniiciógyárakban?! Mivel védekeztek, ti császárnyalók?!

Mást is mondott, sőt elment a muniiciógyárakba és föllázította a munkásokat. Rögtön fölléptek, státiálisan vitték varfogásba, de nem merték megöletni.

Most meggyilkolták, orozva, gyáván. Mert „vért akart.” Hivatalos jelentés szerint az egy hétig tartó „hareban” összesen hatvanhét ember elveszett. Szörnyűség! Hindenburgék egy nap alatt hatszázszázret elveszítettek. S a világháború hivatásos gyilkosai: Grey, Ludendorff, II. Vilmos és a trónörökös fia, Boerovics, Hötzendorff Konrad, Frigyes főherceg szépen élnek. A többi fenevad is. A proletárok, a rabszolgák ellenben megölték *Spartacust*... Megrendítő! És a Vörös Róza is halott, miután kirabolták s a hulláját a folyóba dobták.

Jaj a spártakuszoknak — de ezerszerre nagyobb jaj a proletár rabszolgáknak, akik már semmit se veszíthetnek, még a bilincseket sem.

Marci Ferenc koplaltató és vakaródzó intézete

Az Igazság szerkesztőségének felhívták a figyelmét az ujszegedi Árpád-otthonban levő türhetetlen állapotokra. Szerkesztőnk meggyőződött a vádak valóságáról. De nehogy az a nézet merüljön fel, hogy az Igazság direkt egyes intézetekben előforduló botrányos állapotokból magának „szenzációkat” csinál, úgy gondoltuk, hogy mielőtt megírjuk cikkünket, győződjön meg róla mások is. A Munkástanácsnak átadott adatok alapján a megbízottakkal kimentünk az Árpád-otthonba.

Marci Ferenc igazgató, gondnok és ellenőr.

Tudni kell, hogy az Árpád-otthont az Országos Gyermekvédő Liga tartja fenn, de támogatja az állam is. Budapestről évenként vizsgálják a vezetést. Marci Ferenc igazgatja, ellenőrzi és gondnokolja az intézetet. Jól táplált uriember a Marci ur, aki a hibákért a Ligára hárítja a felelősséget. Azonban megállapítható, hogy szakzerű vezetéssel, humánus bánásmóddal és jóakarattal sok olyan dolognak nem szabadna előfordulnia, amit az intézetben tapasztaltunk. Negyvenkilenc fű lakik az intézetben. 3 családra osztva. Mindegyik családnak van egy tanítója: a családfő. A fiúk többnyire árva, vagy rosszul nevelt gyermekek, akik egyrészt hivatalosan utaltattak az intézetbe, másrészt a felügyelet híján kerültek oda, de legnagyobb részük valami apró csíny, vagy lopás miatt került be.

Látogatás az Otthonban.

A szőregi országot nagy sarát taposva, sikerült igazolvány nélkül átjutnunk a szerb őrszemen. Dr. Hollót Wallischné emelgette ki a kátyuból. Mi pedig — Stély és Forrai elvtársakkal — támogattuk egymást a csuszamlós úton. Az igazgató fogadott bennünket „lekötelező szívéllyességgel”. Mindjárt a tanterembe akart kalauzolni, de mi először a konyhára mentünk megnézni mi lesz ma az ebéd? A pirosképi fiatal szakácsnőnek 5—6 gyerek segédkezett a konyhán. Kérdésünkre büszkén mondta:

— Rostélyos kérem! Tessék megnézni!

Nagynehezen lehetett csak megtudni, hogy lóhus az a rostélyos, amit persze csak a fiúk kapnak. Igazgatóéknak külön főznek, ebből kapnak a családfők is. Előkerült a rántás. Egy nagy lábosban, hidegvízben liszt-csomók usztak, ami csak messziről látta a zsírt. Megtudtuk, hogy a 49 fű egész napi eledelére 45 deka zsírt ad ki a nagyságos asszony. Reggel zupa van, este is. De a gyerekek legnagyobbbrészt kiöntözik, mert éhetetlen.

„Koplalunk, szenvedünk”.

Bementünk egyik tanterembe. Az iskola hideg. A gyerekek majd megdermednek. Kezüket zsebre dugják. Kihallgattuk őket. *Megható jelek következtek.* Sokan sírva fakadtak és úgy panaszkodtak. *Téztát 1918. november 17-ike óta nem ettek, kivéve karácsonykor. Cukros ételt*

egyáltalán nem kapnak. Minden vasárnap egy kávéskanál cukrot kapnak a kenyérük mellé, akár csak az óvodás gyerekek. Pedig 18 évesek is vannak közöttük; a legcsekélyebbért testi fenytést és étel elvonást alkalmaznak. *Egy fű vallja, hogy két nap óta nem kap enni.* Harmincyolcan voltak spanyolbetegek, kettő meg is halt közülük. Ha az orvos tejet rendelt nekik, azt nem kaptak. Meglátszik rajtuk a hiányos táplálkozás, esupa csenevész, fejletlen gyermek. Egy kilenc éves kis fű sírva mondja, hogy Ungvári tanító — az igazgató sógora — meztelenül kék-zöldre verte. Ugyanez a tanító egy másik fűnek az ujját vonalzóval úgy megütötte, hogy meggyült. Meg is mutatja az ujját. Általános a panasz Ungvári ellen.

Tetűvadászat.

A gyermekek egytől-egyig rongyosak és piszkosak. Minden 4—5 hétben váltanak fehérneműt. Az ágyhuzatot pedig 4—5 hónapban cserélik. *Igy csak természetes, hogy a fiúk tetvesek és rühesek.* Szinte csodaszámba menne, ha akadna egy, akinek nem volna tetűje. Saját szemünkkel meggyőződünk erről. Földszíni ingeik alatt, gyenge testükön valóságos sítaversenyt rendeztek a tetűk. A fiúk pillanatok alatt összegyűjtötték egész hadsereget s az iskola padjára helyezték, hogy győződjünk meg. Természetes, hogy az ágynemű is tele van tetűvel. Sőt a raktárban levő „tisztában” is van tetű, mert az összegyűllemt szennyes sokszor hetekig hever ott. Az önértesebb és tisztaságszeretőbb gyerekek laborokban maguk mosták ki a ruhájukat. Mert ha állandó mosónő van is, az nem a gyerekeknek mos, hanem az igazgatóéknak.

A nyáron nem egy izben a rühbetegeket az istállóba küldték „elkülönítés” végett. Ott heverték szalmában, jászolban napokig.

A „megkommunizált” malac.

Az igazgatónak nincs külön háztartása. Tehát minden az intézeté, illetve ami az igazgatóé, az a tanítóké és a növendékeké is. Hogy azonban ezt Marciék hogyan magyarázzák, abból is kitűnik, hogy az intézet levágott hét disznájából a gyerekek egy falat húst se kaptak, csak éppen disznóöléskor. Volt az intézetnek egy malaca. A konyhán nevelték, leginkább tejjel, mivel akkoriban téhen is volt a háznál. A nagyságos asszony úgy látszik, nem híve a kommunizmusnak még ilyen esetben se, mert kijelentette, hogy *„ezt én neveltem, ez az enyém.”* s úgy is lett. Ez a kis csekélység nem is volna a többi között olyan súlyos dolog, ha ugyanakkor, amikor ezt a malacot tejjel nevelték, az intézet egyik tanítója kicsi gyermekének nem adott tejet. Sőt az igazgató a növendékeknek megtiltotta, hogy a gyermeknek a városból tejet hozzanak. Mikor a gyermek beteg lett, s félholtan behozták az orvoshoz, Marci igazgató még az intézet kocsiját sem adta át. A 15 hónapos kis gyermek meg is halt. Igazgatóék ellenben korlátlanul használják az intézet kocsiját. Ez csak természetes. Kocsin jönnek a leánya és fia iskolába, a család moziba és színházba.

„Gyerünk a spájzba!...”

Ezt Wallischné elvtársnő indítványozta. A nagyságos asszony nagyon kedvetlenül hozta a kulcsot. Először azonban a fiúk „megsúgták,” hogy

egy zsák kristálycukrot hirtelen eltüntettek. A spájzban meglepő látvány tárult elénk. Mindenféle befőttek és lekvárok, sonkák és kolbászok büszkélkedtek a stélázsikon és zsinegeken. Kilenc hatalmas süveg cukor is ott ékeskedett. Az igazgatóné zavartan felel:

— Hogyne kapnának a gyerekek is, persze, hogy kapnak, hiszen az intézeté, nekik is dukál. Az a kilenc süveg cukor pedig már régen meg van, azt tartogatjuk három év óta... Jaj kérem, ilyen gyanuba fogni minket... Ezért érdemes volt megőszülni...

A negyvenkilenc fiu egyhangulag kijelenti, hogy soha befőttét, vagy disznóhúst nem kapnak. De nem is kívánják ők ezt, csak mást kapnának rendesen.

Tojásért — cukor

A közéletmezési hivatalnál Marci igazgató 88 személy után veszi fel a közéletmezési cikkeket. Az intézet összes lakóinak a száma pedig csak 68. Ez a csekély kis differencia igazán nem fontos. Pláne most nem, amikor olyan bőven daskálunk az élelmiszerekben. De hát hová lesz a cukor, ha a növendékek tészta, illetve cukros ételt egyáltalán nem kapnak? Hiszen a négy kávéskanálnyi cukor, amit egy hónapban kapnak, nem teszi ki a félkilós, azelőtt még 75 dekás fejkvótát. Mondják, hogy a cukorral csereszületeket csinálnak. Azt az igazgató is elismerte, hogy tojásért szoktak cserélni cukrot. A tésztalesvesben ugy kell keresi a tészta, a krumplilevesben a krumplit. Cukorral semmit se főznek, — panaszkodnak a gyerekek, akik különben, lelkenedve mondták még, hogy ma nagyon jó az ebéd, mert a nagyságos asszony közben meg adott zsirt a szakácsnénak, hátha megköstöljék az urak az ebédet... Wallischné azonban még így is ijedten köpte ki a tökfőzeléket, amelyet különben egészbe főztek meg.

A lezúllott intézet

Az Otthonnak eredetileg az volna a hivatása, hogy a beutaltakat a betüvetés és a jóntra terítés mellett iparra tanítsák. Valamikor ez így is volt. Ma azonban se szabója, se cipésze nincs az intézetnek. Egyetlen egy inas van, aki most szabadul fel: egy kertész. A régi mintagazdaság helyén elhanyagolt, bevetetlen földek szégyenkeznek. Gyümölcs azonban terem bőven. Még ebből kaptak a gyerekek legtöbbet mint csemegéből: 3-szor két-két almát a nyáron. Persze, hogy loptak az éhes gyerekek. Hiszen így csak magától értődik, hogy tolvajok lesznek. Az is megtörtént, hogy egyes fiúk káposztalevelet, akácvirágot és pipacsot ettek éhségükben. A növendékek nem csináltak semmit, lézengenek az intézetben, mind megszökne, ha volna rendes ruhája és cipője. Alig várják a nyarat.

Radikális intézkedést!

Ezek az állapotok tovább így nem mehetnek. Alapjában ez egy szociális, jóléti intézmény kellene, hogy legyen. Így azonban csak *kinzó koplaltató és vakaródzó intézet*, ahonnan alig várják a kis apró bűnösök, hogy megszökhesseken. Így nevelődnek a kis betörők és tolvajok nagy betörökké és tolvajokká. De bűnös utra térnek ilyen viszonyok mellett azok a gyermekek is, akik szülei hibái, avagy hiányos nevelésük folytán

kerültek az intézetbe, anélkül hogy loptak volna. A szerencsétlen gyermekek helyzetén változtatni kell, még pedig minél előbb. *Meg kell tisztítani ezt az intézetet a tetvektől, de a jelenlegi vezetéssel is változtatni kell.* Igaz, hogy az Országos Gyermekvédő Liga szűkmarku az intézeteivel szemben. A mágasok és burzsoák, akik nagyon szeretik hangoztatni jótekonyságukat és rendezik nagy hü-hóval a gyermeknapokat a ugyszólván bosszantásig zsarolják a közönséget, — fordítsák a pénzt rendeltetésére. Az is igaz, amivel Marci igazgató védekezik, hogy csekély a napi ellátási összeg. Azonban a központ sohasem zárkózik el az elől, hogy a többletet kifizesse. De hát ha kevés az ellátási összeg, miért áll olyan szépen az éléskamra? Van abban minden, amit szem-szaj kíván. Csak az a baj, hogy az intézet élelmezése nincs igazságosan elosztva. Addig, míg az igazgató és családja sonkát, kompótokat, tortákat élveznek, addig a növendékek zsirtalan zupájukat kiöntik és koplálnak. Ezt nem is lehet csodálni akkor, amikor se gondnok, se ellenőr nincs az intézetben.

A napokban például elbocsátott Marci igazgató egy Naszádi nevű nagy fiút, mezitláb, alsóruha nélkül, rongyosan ezt ő is beismerte. S ugyancsak látogatásunk alkalmával egy 18 éves fiu megmutatta a ruhát, amiben el kell jönnie. Csupa rongy. Az már mégsem igaz, hogy egy intézet igazgatója, ha a legkisebb jóakarát is van benne, ezt megengedje. Hiszen annak a nagy fiúnak ugyszólván *kötelessége*, hogy lopjon magának egy jó ruhát, nehogy a teste ki legyen belőle, nem is szólva a nagy hidegről. Hát hol itt az emberszeretet, a humanitás?

Bizunk a Munkástanács többször kipróbált szociális és radikális fel fogásában, és megmenti a szerencsétlen gyermekeket jelenlegi helyzetüktől, — a jövő szociális társadalomnak.

Öt percig szerb fogságban.

A vizsgálat befejezése után, visszajövet, izgató kis epizód történt. A demarkációs vonalnál két szerb katona föltartóztatott bennünket. Igazolmányt követelt. Persze ezt kérnünk kellett volna a szerb parancsnoktól, mikor mentünk. „Miért engedtek akkor át bennünket?” tolmácsolta Stély aki — szerencsére — tud szerbül. „Azok nem tudták a parancsot”, — mondják a szerbek. Stélynek csak volt valami igazolványféléléje szerb pecséttel, őt már engedték volna is, de ő kijelentette, hogy velünk él-hal. Holló dr is elővett egy cipőjegyet, Forrai egy bevásárlási könyvet, nálam is akadt egy képeslevelezőlap. Wallischné egy üres papírdarabot kotorászott elő, — de még ez sem használt. Ő csak azt hajtogatta: „No még ez kellett! Félhárom már és szegény uram biztos nem tud ebédelni. Mondta is, hogy eljöttem: Vigyázz, mert elfognak a szerbek... És itt van, ni...”

Mintán átgondoltuk a szerb fogság összes keserveit, Stély egy jóízű nevetést a szerbeknek, közben kézzel-lábbal hadonászott és mi megvoltunk mentve. Boldogan jöttünk, már éhesek és fáradtak se voltunk, csak sárosan, no meg a kelleténél egy kissé többet, vakaródtunk...

Lencz Géza

Celesztine nővér megcáfolja „Tamássy” ujságíró

Apácaruhás uriaszony rontott be a szerkesztőségbe. Egyik karján hatalmas vöröskereszt. Kiejtéséből észrevehető, hogy nem magyar származás, de elég jól beszéli a nyelvünket.

— Az Igazsághoz fordulok az igazságomért. Rettenetes, kérem, amit az az ujságíró csinált énvelem. Egész népvándorlás színhelye a lakásom, amióta azt írták rólam, hogy jósnő vagyok. A harctérről nem régea jöttem Szegedre, itt akartam megpihenni. De ezek után lehetetlen maradnom. Most kevés időm van, mert otthon angolt tanítok és várnak. Hanem itt vannak az irataim, tessék belőle leköszölni, amit jónak lát a szerkesztő ur. Itt van az én levelem is, amit lehetőleg szószerint tessék leadni... Egy csomagot adott át Celesztine nővér és elsielt, meghagyva, hogy vigyázzunk az iratokra, mert azokat mint drága kincseket őrizi.

Celesztine, mint ápolónő.

A német nyelvű hivatalos elismerő levelekből megállapítható, hogy *Hochfelder* Celesztine hosszú ideig Mähr-Ostriban működött, mint ápolónő s egész a háború kitöréséig ott lakott. Az ottani vöröskereszt-kórház és más kórházak is a legnagyobb elismeréssel nyilatkoznak az ápolónő önfeláldozó működéséről. „A tuberkulotikus betegek ápolásánál nagy eredményeket ért el. Az egyesületnek ingyen bocsátotta rendelkezésére szolgálatait...”

Egy másik hivatalos bizonylat szerint Celesztine nővér „100 tuberkulotikus beteg különös fáradságot igénylő ápolásával saját anyagi áldozatával és ingyen teljesített szolgáltatásával a kórház vezetőségének legnagyobb elismerését érdemelte ki...”

A háboruban egyik magyar vöröskeresztnél folytatta *Hochfelder* Celesztine humánus tevékenységét s a 422. számú tábori posta jelzővel ellátott hivatalos elismerő levél szintén köszönettel emlékezik meg róla.

Tehát Celesztine nővér úgy a háboruban, mint azelőtt ápolónő volt, olyan ápolónő, aki megerőltetett munkával, ingyen, önfeláldozó működést fejtett ki, a legnemesebb célért: a betegek és sebesültek gyógyulásáért.

A megcáfolt „Tamássy”.

Felbontjuk a nővér levelét s kívánságára szószerint leköszöljük azt: Kedves, drága Szerkesztő Ur!

Könyörgöm, vegye fel e pár sort lapjába, nehogy a szegedi publikum zárándokoljon egy Celesztine nevű grafológushoz, aki azonban, harc-

térről jövet, fáradtan ezzel nem foglalkozik. — A múlt héten, pénteken este, mikor hazajöttem, várt énám egy Tamássy nevű szerkesztő. Szinte hadarva adta elő, hogy ő szeretné a jövőjét tudni. En tanak előtt kijelentettem: nem beszélek, nem tudok semmit. Aztán könyörgésre vette a dolgot és tiz koronával akart „megvesztegetni”... Nem fogadtam el tőle semmit és szigorúan megmondtam neki: ez nem hece... Nem tudtam lerázni, míg meg nem ígertem, hogy irni fogok neki. Aztán a — kellemetlen ur hazament és olyan csunya, hazug kritikát írt le rólam a „Délmagyarországban,” hogy én babát meg tisztet jósolok mindenkinek. Ha szerkesztő ur látni akarja, én bebizonyítom, hogy évek előtt niint egy hatóságilag engedélyezett grafolog működtem, de a világért sem foglalkoznék ezzel máma! Mióta a hazug cikk megjelent a „Délmagyarországban,” a nép zárándokol hozzám. En pedig egész nap angol tanítással vagyok elfoglalva Sajnálattal hallok, mennyi ember ült fel egy cikknek, melyet egy ember írt, akivel a világért sem beszéltem volna, mert megértettem, hogy az engem megbántani akar. És tényleg megbántott egy testvért, ki négy évig szenvedett a tábori kórházban. Szegeden akartam megpihenni, de máris pakkolok.

Tessék kérem tudtára adni a közönségnek: én nem érek rá se tiz, se száz koronaért beszélni. Csak sajnálom, hogy a közönség hitelt ad ilyen meggondolatlan cikknek, vár énám, valamint várják a zsidók a Messiást és várnak hiába. Könyörgöm nagy betűkkel kiírni:

Én nem vagyok jósnő, csak grafologus.

Egy férfi, kiben volt annyi izléstelenség, egy testvért nevetséges dolog tárgyává tenni, majd rá fog egyszer jönni arra, hogy csúnyán vétkezett. Az is vétek, hogy a népet ide csodíti, akik hiába várnak és átkozzák őt. En Szegeden csak nagyon régi jó ismerőseimmel és angol tanítványaimmal beszélek. Ne fáradjon idegen hozzám.

Köszönöm előre is e sorok közlését. Meghálálom a magam módján.

Celesztine nővér.

Eddig az önértetes és felháborodott testvér. Megtudjuk érteni erősebb kifakadásait, ha arra gondolunk, milyen bucsujáró helyet varázsolt a lakásából az a „Tamássy” ujságíró. De azért ne pakkoljon, Celestine nővér, ne legyen oly tulságos önértetes. Nem kell ám olyan komolyan venni a helyzetet egy cikk miatt, Tehát csak maradjon, kedves testvér közöttünk, tanítsa tovább az angolt. Ezt ajánljuk, anélkül, hogy külön halát várnánk „a maga módján...”

Jászi Oszkár levele a nővérhez.

Celesztine nővér csakugyam megjósolta Jászinak, hogy miniszter lesz. Most, hogy jóslása bekövetkezett, gratulált neki. Egyben pedig egy szivességre kérte. Hogy mire, ezt a nővér nem árulja el. Jászi a régi ismerős hangján közvetlen hangon válaszol:

Hochfelder Celesztine nővérnek
SZEGED

Margit-u. 29. I. em.

Kedves Celesztine nővér!

Kérem, ne vegye rossz néven, hogy rengeteg sok munkám közben többszöri szíves soraira csak most válaszolhatok.

A mellékelt ajánlólevéllel szíveskedjék Dettre János dr. szegedi kormánybiztos urat felkeresni, aki bizonyára segítségére lesz Önnek. A hozzámm eljuttatott bizonyítványt is visszaküldöm, mint hogy erre még esetleg szüksége lehet.

Budapest, 1918. december hó 4.

Tisztelettel üdvözlí hive:

Jászi Oszkár.

„Minden úgy történt, ahogy jósolta...”

Régebbi levelek kerülnek elő az átadott csomagból. Ezekből meg lehet állapítani, hogy Celesztine nővér amit jósolt, az mind bekövetkezett, a jóslásokért pénzt nem fogadott el. És annyiban is különbözik a többi jósnőtől, hogy kézírás után tud jósolni. Néhány ilyen levelet dióhéjban leadunk, már csak azért is, mert eredetiségük és közvetlenségüknel fogva különben is érdekesek.

Kölcese, Szatmármegye.

Bocsáson meg drága Nővér, de nem fogadtam meg tanácsát és azért nem is vagyok boldog. Ugyanis kibékültem az urammal, ugye nem haragszik rám érte. Minden szava úgy történt, amint jósolta. De képzelje, meg vagyok büntetve, mert nem vagyok boldog a kibékülés után, sőt végtelen megbántam. Mondja drágaságom, milyen jövő vár rám? De ne titkoljon semmit. Amint tanácsolja, úgy teszek.

És képzelje, említette akkor, hogy egy szőke asszony nagyon kerülgeti az uramat. Ez is igaz. Egy levélből szereztem bizonyosságot. Az uram rettenetesen védekezett. Mondja, volt valami közöttük? Kedves Nővér, ugye megírja? Hiszen ön oly csuda jövőbelátással van megáldva.

Ugyanakkor azt is említette, hogy van egy egyén, aki érdeklődik utánam. Írtam is neki (ha ugyan ő az), de választ nem kaptam. Itt küldöm egy egyén évszámát és írását, írja meg meg, milyen érzélemmel van irántam? Még mindig foglalkozik e nemes munkával? stb.

K. Istvánné.

Kedves Svesterke!

Amit mondott, minden beteljesült. Kérem, szíveskedjék kis Barátnőmnek, aki levelem végére odairja sajátkezűleg a szükséges adatokat, kimerítő felvilágosítást adni mindenről. Számomra is írjon valamit, különösen a jövődöbeli vőlegényemről. A talizmánt még nem kaptam meg. A nekem jelzett szőke katona tényleg jelentkezett, de előbb mint két év nem vehet feleségül, mert csak akkor tud biztos megélhetést nyújtani.

R. Gizike.

Kedves Celesztine nővér.

Bámulni kell az Ön kiváló tehetségét s ezért sietek soraimmal felkeresni. Kérem szíves válaszát, de tekintet nélkül arra, jó-e, vagy rossz. Igen szeretném tudni, hogy az a bizonyos állítólagos udvarlóm, akiről ugyan én nem tudok semmit, ki és micsoda, hogy néz ki, milyen idős, honnan ismerem és mióta gondoskodik ő felőlem. Amit Ön mondott — nem nekem ugyan, hanem másnak — úgy bevált, hogy én teljesen odalettem. Valami furcsa érzés vett rajtam erőt stb.

M. Ilona.

Egész sereg levél van a csomagban, hasonló tartalommal, melyek mind Celesztine nővér jóslásainak beteljesedését dicsérik. A leveleket többnyire boldogtalan és elvált asszonyok, valamint kíváncsi leányok írják. Tehát a Svester nem volt tucatjósno. hanem hatóságilag is engedélyezett „grafologus”, akinek méltán fájhat a „Tamássy” ur által írt gunyos cikk tartalma...

Fölkerestem a nővért.

Hogy őszinte legyek, Celesztine testvér kissé titokzatos megjelenése és az elismerő levelek bizonyos fokig izgattak. Beszélni kívántam a nővérről, a multjáról, a jelenéről s a grafológiáról. Fogtam az iratokat s ezen ürüggyel bekopogtam a Margit-utca 29. számú házban levő emeleti lakására. Ijedten jött az ajtóhoz, azt hitte, jósoltatni jön valaki, de mindjárt fölismert és bekísért az egyik szobába.

— Tetszik látni, szerény lakás, de tiszta... És erről írta az a Tamássy, hogy piszkos. Nohát kérem, azt az embert megfogja verni az Isten, mivel így kompromittál engem, alaptalanul. Még azt merte írni, hogy én koros nő vagyok. Hát ugy nézek én ki? Hiszen mindössze 29 éves vagyok, csak persze idősebbnek nézek ki, mivel sok szenvedésen mentem keresztül.

Itt felsóhajtott Celesztine nővér és valami olyanformát mondott, hogy sokat tudna ő beszélni, de hát az emberek rosszak, nem lehet bennük bizni. Én biztosítottam jóindulatomról és sajnálatomat fejeztem ki meghurcoltatása miatt.

— Latom, hogy Ön egész más ember, mint az a Tamássy. Én hamar átlátok az emberek lelkén. Mikor őt megláttam, rögtön átszaladt az agyamon, hogy ez az ember nekem nagy kellemetlenséget fog okozni. Node ilyet: hogy én szuggesszióval tanítom az idegen nyelvet. Itt vannak kérem a könyveim, amelyekből tanítok. Persze, azon csodálkozhatni, hogy én hat hét alatt perfektül tanítok angolt. Hiszen jár hozzám egy francia tiszt angolt tanulni, majd elégtételt szerzek én magamnak általa is...

Erről lebeszéltem. Ne avatkozzék egy idegen a dolgainkban. Majd elégtételt adunk mi: Celesztine nővér folytatja:

— Most már látom, hogy ön a jóakaróm. S mivel oly barátságos, hát őszinte leszek. Pedig ritka ember, akivel én bizalmas vagyok. Azt írta az a Tamássy, hogy ő sándorfalvi titkárnak adta ki magát... Ilyet írni, mikor itt mindjárt újságírónak mutatkozott be és a lakását is megmondta: Tisza szálló 66. Ide várta a levelet, amit nagynehezen megírtam. No aztán megkapta a magáét, amikor olvastam, mit írt rólam.

— Tetszik tudni, én azért nézek ki idősebbnek, mint 29 éves, mert 20 éves koromig ágyban fekvőttem. 20 éves voltam, amikor jártam tanulni. Innen van az, hogy analizálni tudom az emberek lelkét. Én nem jóslólok, illetve nem úgy jóslólok, mint a sok csaló jósnő, én grafologus vagyok. Ez annyit jelent, hogy a karakterét bárkinek megmondom, ha leírja a nevét, születési évszámát, hót és napot. De visszautasítom, hogy én ezért pénzt fogadok el. Nekem arra nincs szükségem. Ha mégis megtörtént, hogy régebben, amikor a hatóság által engedélyezett grafológiával foglalkoztam s valaki letett az asztalomra minden tiltakozásom dacára kisebb-nagyobb összeget, a szegényeknek és a betegeknek adtam. Az én apám gazdag kereskedő. Tehát nem abból élek, hogy jóslólok. Sőt az angol tanításért járó összeg egy részét is a szegényeknek adom...

— Hát én csak leány vagyok kérem, — folytatta minden átkellenet nélkül. — Lemondtam arról, hogy valaha férjhez menjek. Azért is lettem apáca. De higgye el uram, nem ér az élet így egyedül semmit. Ma letenném az apácaruhát, ha akadna egy olyan finomlelkű ember, akivel megértenénk egymást. Ha most férjem lenne, majd adna az annak a Tamássynak.

Celestine nővér megjósolja a jövőmet.

Mintán láttam, hogy teljesen birom a nővér bizalmát, mielőtt eljöttem volna, megkérdeztem, nem volna-e hajlandó egyet-mást elmondani a multamat és jövőmet illetőleg.

Mégegyszer végignéz szelid tekintetével és beleegyezett:

— Jó, magának megteszem, persze, csak szíveségből. Pedig annak a Tamássynak meg nem mondtam volna ezer koronaért se. Csak tetszett volna látni, mit írtam én annak... Mennyi különbség van az emberek között.

Kívánságára leírtam a nevem alá pedig: 1889. január 8. Celestine nővér kezébe veszi a papírt, nézi az írásomat és halkan jóslni kezd:

— Nem szerelmes természetű. Józan gondolkodású. Jó emberismerő. Egyszer már boldogtalan volt. Kétszer fog nőülni. Ha felesége lesz, boldog lesz. Már ismeri a jövődobelijét. A nők irányában nem adja ki magát aprópénzül. Átérti a nők fortélyát s ezért nem tud mélyebben szerelmes lenni. Érzékeny a lelke kényes az izlése, ha valamit mond

helyt áll érte. Irodalmi irányát egyszer meg fogja változtatni. Politikailag nagy szerepe lesz. A közönség nagyon szereti (?) Bizakodtató az egész lény. Nem olyan mint a többi újságíró. Hosszu életű lesz..

Se többet, se kevesebbet nem mondott Celestine testvér. Szósz szerint lejegyeztem magamnak, s babonás vénasszony módjára elteszem, hogy várjam a beteljesülést. Mer takárki akármit beszél a nővér a multa vonatkozólag igazat mondott. Mintán a nővér megajándékozott egy amulettel, melyet előírás szerint erszényben hordani tilos, siettem a redakcióba, hogy megírjam ezt a kis történetet.

Riporter.

Wolf főorvos tüdőbeteg szanatóriuma

Az antiszociálistának ismert Wolf Ferenc főorvos ez előtt másfél esztendővel a saját iniciatívájára gyűjtést indított. Az volt a célja, hogy egy tüdőbeteg szanatóriumot építtet. Már mint a főorvos. A nemes célra mindenki szívesen adományozott, de a 'szanatórium ügye egyszer csak elaludt. Elaludt, még pedig úgy, hogy a szegedi Munkástanácsnak kellett fölírnia letargiájából.

A Munkástanács ugyanis szintén elhatározta, hogy a munkás tüdőbetegek részére szanatóriumot építtet. Az ő általa építendő szanatóriumtól mindenestre többet várhatunk, mint a Wolf főorvosétól. Az egyik munkástanácsi tagnak ekkor eszébe jutott a főorvos által gyűjtött 150.000 korona, melyről már-már elfeledkeztek. Ugy gondolkodtak a szanatórium építésének hívei, hogy a Wolf által gyűjtött összeget hozzácsatolják az építési költségvetés összegéhez. Felkérték a főorvost, hogy együttesen csinálják meg az emberbaráti és humanus intézményt s adja át a 150.000 K-át.

Wolf főorvos ekkor a legnagyobb meglepetésre kijelentette, hogy ő a 150.000 koronán egy házat vásárolt, tehát nincs módjában az összeget átadni.

Ehhez a kijelentéshez hozzáfűzte még a főorvos, hogy ezt a házat nem a saját részére vásárolta, hanem ebben akarja felállítani annak idején a szanatóriumot.

A Munkástanács ezek után radikálisan határozott. Kimondotta ugyanis, hogy követeli Wolf Ferenc főorvostól a 150.000 korona átadását. Ha ő ezt teljesíteni nem tudná, az összesen vásárolt házat el fogja adni, mert ezt nem találja alkalmasnak tüdőbeteg szanatóriumnak.

Nem tartja megengedhetőnek a tanács, hogy a saját kezdeményezésére, felelősség nélkül közpénzen ilyen vásárlásokat eszközöljön...

A Wolf dr.-ra legkellemetlenebb lehet azonban a határozat azon része, hogy a tüdőbetegek szanatóriumát most már — ő nélküle csinálják meg.

Arsarkodnak a polgári pártok

Vasárnap itt volt a budapesti radikális vezér, Rubin László. A helyi radikálisok egészen oda voltak az örömtől.

— Ez meg van egy radikalista beszéd, — rajongott Grünhut hadimilliomos, De a többi milliomos is majd fölemelkedett. Hogy is ne, a szociáldemokráciát támadta a radikális Rubin és Zafir, mert ilyen pirosakat, sőt zöldeket beszélt: A szociáldemokrata párt előtt két eshetőség áll: vagy megmarad a párt elvi alapjai mellett és ez nem más mint amit a bolsevizmus akar, — vagy letér arról. Nincs más hátra, mint ma, amikor a tényleges hatalom tényleg a kezében van, megvalósítani a marxit, a kommunista ideálokat. S ha ezt nem teszi meg, akkor a párt elvi alapjáról letért és a revizionizmusra tér át. Közép-

európában, Magyarországon is, ez az irány kezd erőre kapni. De ebben az esetben a szociáldemokrata párt teljesen polgári programot ad, amelynél a radikális párt sokkal többet nyújt.

Általános éljen, bravó, ugy van. A radikalisták, ez elvi szegények, mind úgy érezték, hogy künn vannak a vízből, hogy stilszerűek legyünk, úgy érezték, hogy bent vannak az aranyban. Az ő programjuk a legtöbb! Ők nyújtják a legtöbbet!

Tudniillik ezt mind papirbankóban és más ilyen értékben gondolják. A radikalista párt ugyanis egészen a tökések véd- és dacszövettségévé alakult át országszerte. Ilyen értelemben tulszárnyalja még a nemzetiszinü gatyások, az alkárolyiak pártját is.

Honvéd zászlós élteti Szerbiát

Sötét, csillagtalan éjszakán a mi szöke Tiszánk partjára húztuk reflektorkat és bevilágítottunk a rejtélyes Ujszeged kivilágított villáiba, amelyek egyikében lakott Sztonajovits Milán szerb kapitány is, aki éppen akkor revanészálta Ujszeged előkelőségeinek többszöri szíves vendéglátását.

S láttuk azt, amit a Corriere della Sera tudósítója megtáviratozott pár héttel ezelőtt Olaszországba: „Pezsgő mellett, cigány mellett, ti-vornyázva omlik össze Magyarország”.

Ezek a mi „jó magyarjaink”: városatyák, Máv. főtisztviselők stb., akik 9—10 héttel ezelőtt még „árvalányhajas szívvel”, árvalányhajas tömegeknek hirdették büszkén, hangosan a hazafiságot s lámpavasra kívánták, akik szent ígéiket helyteleníteni, vagy becsmérlni merték. Akik a pünkösdi királyság Cézárjának voltak titkos minisztránsai s mialatt a kegyek több oldalról megnyilvánultak, elfelejtették, hogy vizet prédikálnak és bort isznak. Bebizonyították, hogy hazug jelszavaik voltak: megtagadták önmagukat.

Láttunk benneteket, hogy tivornyáztatok: szólt a nóta, durrogott a pezsgő; ettetek, ittatok kánaáni menü szerint. S mikor „magyar” szívetekből harsogott a „szivio Szerbia!” s a cukros kis zászlóscsoka pohárral a kezében, vékony gégejét zubbonya nyakába húzva ordította a „szivio král Petár”-t, s öt pengő forintot dugott a bőrdudás keblébe, hogy: „huzd rá bráte, tapogasd a lukakat, sose halunk meg, — azt a rezes rézangyalát ennek a forradalmi világnak”!...

Aztán a zászlós ur kólót táncolt: feszesen állt rajta a honvéd egyenruha, csillogtak a rendjelek a luszter fényében, s ő meg csak úgy betyárosan kacsingatott a fehérruhás ujszegedi urilányokra

És a Horváthok, Agócsiak, Georgievitsok nem törődtek avval, hogy nekünk meg kellett elégedni a muzsikaszóval; citromsavas tea mellett, savanyu arccal vártuk a zárórát, hogy kialudva a Szilveszter-éj mámorát; boldog új évet hazudjunk egymásnak.

Ezeknek az uraknak nem szól a józan észre való figyelmeztetés, amit az ország válságos helyzete követel mindenkitől, hogy alkoholtól mentesen legyen helyén az emberek esze és szíve. Hogy ne csak azon törjék gondterhes fejeiket, hogy milyen formában kell azt a szíves vendéglátást viszonzni.

Mert hiszen csak a forma okozhat némi gondot ezeknek az uraknak, hiszen az estélyeknek van mindig bőven anyaga. Ha nincs véletlenül elég, már mennek is a bratek a szomszédos községekbe és elrekvirálják az ottani lakosságtól mind azt, ami „főlöseges” s ha netán oly sokat eredményezett volna a rekvirálás, hogy az éléskamrában már nem jut hely, nagy kegyesen ki-

osztják a lakosság között, hogy el tűntessenek a bűnfoltokból, amit lehet a rövidlátó emberek előtt.

Ha elfogy, hoznak frisset. Hiszen nem nagy megerőltetésbe kerül, hogy az uradalmi vadászterületekre engedélyt szerezzének s hogy 30—50—100-ával lőhessék a vadakat ott s a fönmaradt vadhusokat aztán jó pénzért eladják a lakosságnak.

Mert nem mindenki élvezheti ám ezeket az előnyöket. Még egyszerű hidigazolványok megszerzése is nagyrészt az ő kegyes közbenjárásuktól függ. Az utazási igazolványok megszerzése pedig valóságos torturáción megy keresztül s mire mégis, megtörténne, az utazás rendszerint időszzerűtlenné válik.

És még mennyi bünt nyel el a mi jó öreg Tiszánk, amit a fénysugarakon keresztül magába szítt s ami még szellőztetésre vár. S azután majd csak le-sűk, mikor mulik el a pünkösdi királyság, hogy felelőssé tegyék őket a fórumok előtt, akik még akkor is annyi közönyt mernek tanusítani az igaz Népköztársaság megszületésekor, amikor közprédája lettünk a szomszéd országok imperialista törekvéseinek, hogy közönyükkel tárogassák kapitalizmusukat és burzsoáziájukat, akik vérebeke módjára eszik a testünket, szívják a vérünket, amit a ti galád nacionalizmustok zuditott a dolgozók fejére.

De majd ránk köszönt még a mi napunk, amely vörös fényével s méltóságos fölkeelésével sujt agyon benneteket. S a mi napunk fogja korongjából kiszórni az új eszméket s akkor fog a ti napotok leáldozni örökre.

Baranyi József.

Nem bízhatunk se a német, se a magyar nemzetgyűlésben

Németországban a polgári, a burzsoa lapok ujjonganak. Méltán, ők tehetik. Győztek. Az eddigi eredmények azt igazolják, hogy úgy a mérsékelt szociáldemokraták, valamint a függetlenségi szociálisták kisebbségben maradtak. Bajorországban, ahol pedig *Elsner* Kurt miniszterelnök is Spartacus, a klerikális reakció győzött.

Liebknicht jóslása beteljesedett: a nemzetgyűlés hazug alkotmányosdi...

Csakugyan: Németországban a nemzetgyűlés lesz az az emelődaru, aminek segítségével kiemelhetik a szociáldemokráciát. A nemzetgyűlés fogja egyenesen újítást diktálni a szociális német köztársaság igazi képzésének. A nemzetgyűlés ugyanis minden esetben le tudja szavazni a mérsékelt és a független szociálistákat, ha ezek alapos újítási javaslatokkal jönnek.

A polgári pártok győztek ma, és úgy győzni fognak a jövőben is.

Lám, mérsékelt és alkotmányos alvtársaim, a proletár-diktatura nem is olyan indokolatlan fegyver lett volna Németországban. És nincs kétségbeejtőbb, nem képzelhetek nagyobb politikai vakságot, mint mikor a proletár tiltakozik a saját diktatúrája ellen. Tiltakozzon csak a burzsoázia.

Ha nem bízhatunk a német nemzetgyűlésben, annál kevésbé bízha-

tunk a magyarban. Nálunk a polgári pártok még inkább összefognak, nálunk a reakció még vadabb és szemtelenebb, nálunk a pénz, a fenyegetés, a félrevezetés, a szép szó még inkább hat, mint a kulturálisabb és szociálistább német népnél.

Minélunk már megkezdődött az ellenforradalom, bárki bármit mond. Hallgassuk csak meg Szegeden, hogyan mernek acesarkodni a munkástanácsunk ellen. Milyen sunyin beszélnek róla lépten nyomon és sokan. Figyeljük csak a polgári párti nagygyűléseket. A derék dzsentriket. A nagykereskedőket. A gazdag parasztokat, akik már megkezdtek Szeged város kiéheztetését! Hogy menyire igazam lesz amikor betekkel ez előtt követeltem a földműves szegények elválasztását a gazdagoktól, a Földmivestanácsot és az igazi földbirtokreform sürgős megoldását... Mi lesz itt 2-3 hónap múlva...

A tanulságot ez uttal nem irom le nyilvánosan. Vonják le mások!

Szalay János.

Hirdetéseket

felvesz a kiadóhivatal: Szalay-hírlapiroda, Kigýó-utca 1. sz.

Telefon: 4-37.

Beszélgetés a statáriális haláltól megszabadult rablóvezérrel

A szegedi törvényszék II-ed emeleti folyosóján három fegyveres és három fegyvertelen honvéddel találkoztunk. Az egyik különösen feltűnt mongol képével, elszánt, nagy pofacsontjaival. Hegyke kis bajsát pödörgette és kacskaringósan káromkodott. Megismertük:

— Te vagy az, Apró Laci?

— Megismert a szerkesztő úr...

Kemény arca pillanatra megnyílt. Ez az Apró hírhedt rablóvezér volt a múlt nyáron, amikor négy vármegye pusztáját, tanya-világát végig rabolta a társaival. Úgy szöktek meg a szegedi 5-ös honvédek közül a csak véletlen, hogy Aprót ki nem végezték: október 16-án elfogták, két hétre rá, mikor már a tárgyalást is kitűzték, forradalmi hullám következett. Egy óra hosszáig beszélgettem Apróval, igyekeztem a lelkébe látni.

— Azóta a szerkesztő úrnak mondom el mindent őszintén, úgy ahogy van. Én amikor a rablásokra vetemedtem, igenis elkészültem rá, hogy statáriálisan kivégezzenek. Nem voltam soha rőndös legén, (most 21 éves) oskolába egy napig se jártam, fölnyöttem csak úgy. Oszt elvittek a frontra. A tiszt úr (káromkodás) kikötetett, mert mögöttem egy konzervát. Huszonharmadik hónapja kinlódtam már ekkor a fronton, csak huszonegy napra engedtek haza, abból is lécsaptak pár napot (káromkodás).

— Szóval e miatt is, Laci?

— Hát ügön, Mán láttam, hogy a háborúnak sohasé lősz vége, ezt ugyancsak mögesinálták (káromkodás). Kihírdették a statáriumot. Valahogyan megszöktek...

— Emlékszem Laci, az a nagy szerelem...

— Jól van gondútam: ha léje-löntközök, aszondják, mars a frontra, meghalni. Előbb-utóbb ez lett volna! Ha mög bujdosok, oszt elfognak, rám huzzák a statáriumot. Nehéz volt kiokoskodni (káromkodás). Szóltam a cimboráimnak, ezöknék-é, a Jáksónak mög a Kertésznek, összeszövetköztünk, ha már elveszítene bennünket, akkor előbb kiélvezzük az életöt.

— Megölni senkit se akartál, Apró László?

— Nem! Hogy fegyverrel mőntünk? Azt akartuk, hogy inukba szálljon a mersz.

— Tudtad hogy meg kell halnod?

— Evvel számoltam. Mit csináltam volna: ígyis fejbélünnek, úgyis, hát akkor (káromkodás) hát mi a fenét monjak még? Ehun ni: dél van, oszt nem adnak ebédöt!

— Hát a kislány irt-e azóta?

Rám emelte betyárszemét Apró Laci, fölszakadt a bikamell, keveset nyögött, ezt is halkán mondta:

— Nem. Mőg se látogatott. A fogdába belőhet mőnni... Más-hon gylőnnek. No...

— De azért jó élni, ugye?

— Tudja az ördög.

Aztán beszólították a Hevesy-bíróság elé, vallomást tenni. Biztos léptekkel elindult, de visszafordult, különös hangon bucsúzott:

— A statárium miatt vót!

Mőg most is csudálkozom, hogy elfelejtett káromkodni. Nyugodtan oda állt a bírái elé. Most már nem itélik halálra...

Ne izéljenek annyit a lakásokkal

Abszolúte nem elégít ki bennünket az a munka, ahogy a szegedi lakáshivatal dolgozik. Nem nagyon tetszik nekünk se, ahogy egyesek, tízek, százak és ezrek beteken át hiába szaladgálnak lakás után. Képzeljük el, hogy őket, akik a kalváriát így járják, mennyire nem elégíti ki.

Mert nem jutnak lakásba. Mert a lakáshivatal vezetője, *Simkó Elemer* dr. azt mondja az áldozatoknak:

— Tessék szépen kiválasztani a városban egy, önnek megfelelő szobát, konyhát. Aztán jöjjön vissza, adjon be egy írást. Mi szépen és gyorsan megvizsgáljuk az ügyet.

Gyönyörű! Megvizsgálják az esetet. De jön a házigazda. Azt mondja: Igaz, hogy hat szobám van, de van egy kutyasom is és nagyon fáj ma is a hasam. Nem adhatok át kérem egy szobát se! Önnek a kis lánya nagyon tud kiabálni...

— De háziur kérem!

— Ha én mondom; nem birom a gyerekvizitást.

A szegény családapa visszamegy a *Simkóhoz*.

— Doktor ur, ha Istent ismer!

— Nana, majd elintézem. A bírósághoz tesszük át, amily gyorsan csak lehet.

És áteszik. Így vándorolnak az az akták. A vége, azaz a folytatás az, hogy a városban ész nélkül

szaladgáló, keserű, libegő embereket láthatunk, ezek mind hiába szaladgálnak lakás miatt. Indítványunk, sőt: egyenes követelésünk a következő:

Léptessék életbe rögtön a lakásrekviráló bizottságokat. Csoportok osszák be az egész várost, minden házat, minden lakást vizsgáljanak át és azonnal költöztessék be azokat, akiknek lakás mulhatatlanul szükséges. Ne tőrjünk indokolatlan föllebezést, huzást-halasztást, gyerekes tárgyalást, — olyan legyen az egész, amilyen a háború során a buza vagy más hivatalos rekvirálás volt.

Csak így teremthetünk rendet, négy-hat napon belül. Csak így helyezhetjük száraz lakásba azokat, akik vizes szennyes, dűledező viskókban, pincékben sinylődnek, akik tüdőbajosok, akik vérszegények.

A legerélyesebb föllépést követeljük! Ne izéljenek — intézkedjenek!

Kiadótulajdonos: **Szalay Antal.**

ALKALMI VÉTEL!

Új zefírek, batlisztok, finom menyasszonyi kelengyék, keztyűk, színházi sálak, fehérneműk, blúzok, vásznok, stb. eladók.

Geigner Béla 7. sz. főútszint 3.

Háboru előtti minőség!

CSURI FERENC

órás- és ékszerész.

Szeged,

Kárász-utca 6. sz.

Alkalmi ajándékok és választékokban kaphatók

Javítások jutányos áron.

Első női

divattermemben

a legújabb divat szerint készülnek női ruhák, kosztümök stb.

Risztity István,

Szeged,

Iskola-utca 10. sz.

MAKULATURA

nagyban és kicsinyben olcsón eladó.

SZALAY - hírlapiroda,

Kigyó-utca 1. szám.

Uri és egyenruha szabóüzlet

Megrendelést, fazon munkát, fordítást és átalakítást vállal

Török László

uri- és egyenruha szabó, Kigyó-utca 7. sz.

TAUSZ és KÖVÁRI

műszerészek.

TELEFON 222.

Látiszerek, fényképszeti cikkek, művegtagok

TELEFON 222.

SZEGED, Kárász-utca 10. sz. alatt.

SZALAY-HIRLAPIRODA

KÖLCSÖNKÖNYVTÁRA- és KÖNYVESBOLTJA.
SZEGED, KIGYÓ-UTCA I. SZ. A.

Az összes szépirodalmi ujdonságok, a megjelenés után a leggyorsabban beszerezhetők eredeti bolti árakon.

A kölcsönkönyvtárban szintén a közönség rendelkezésére állnak a legujabb ujdonságok

Óra-, ékszer-, gramfon-, lemez-, villamos-
zseblámpa-, öngyújtó a legolcsóbb árakon!

Tóth József

chronomeka- és műórás

Szeged, Kölcsey-utca 7. szám.

Óra- és ékszerjavítások jótállás mellett.

